

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Poznań, dnia 18 czerwca 2019 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu XII Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący:SSO Hanna Flisikowska

Protokolant:p.o. stażysty Piotr Kaczmarek

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 18 czerwca 2019 r. w Poznaniu

sprawy z powództwa (...) S.A. w W.

przeciwko Ł. S.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 406.455,02 zł (czterysta sześć tysięcy czterysta pięćdziesiąt pięć złotych 2 grosze) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od kwoty 406.455,02 zł za okres od dnia wniesienia powództwa tj. od 19 stycznia 2018 roku do dnia zapłaty

II. kosztami procesu obciąża pozwanego, przy czym szczegółowe wyliczenie tych kosztów pozostawia referendarzowi sądowemu;

SSO Hanna Flisikowska

UZASADNIENIE

Pozwem datowanym na dzień 17 stycznia 2018 roku, wniesionym do Sądu Okręgowego w Ł., powód (...) S.A., reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika, wniósł o orzeczenie nakazem zapłaty, że pozwany Ł. S. ma zapłacić powodowi (...) S.A. (dawniej (...) Bank S.A.) kwotę 413.149,27 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie, stosownie do przepisu art. 481 k.c., liczonymi od kwoty 413.149,27 zł za okres od dnia wniesienia powództwa do dnia zapłaty oraz kosztami postępowania, w tym kosztami zastępstwa procesowego według norm przepisanych i kwotą 17,00 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa. W przypadku wniesienia przez pozwanego zarzutów powód wniósł o utrzymanie w mocy wydanego w sprawie nakazu zapłaty w całości, zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych i przeprowadzenie rozprawy także pod nieobecność powoda oraz pełnomocnika powoda. W uzasadnieniu powód wskazał, iż w dniu 29 lipca 2008 roku zawarł z pozwanym umowę o kredyt hipoteczny dla osób fizycznych, waloryzowany kursem (...), zmienioną następnie aneksami z dnia 14 sierpnia 2013 roku i 10 października 2014 roku. Pozwany nie wywiązał się z warunków umowy i zaprzestał spłat kredytu, wobec czego został wezwany do spłaty powstałego zadłużenia. Ze względu na bezskuteczność wezwania, powód wypowiedział pozwanemu umowę kredytu, wzywając go do uiszczenia należności. Z uwagi na brak zapłaty, powodowy bank wystawił wyciąg z ksiąg bankowych, potwierdzający fakt istnienia zobowiązania. Do chwili wytoczenia powództwa zadłużenie nie zostało spłacone, a powód nie zwolnił pozwanego z długu.

Postanowieniem z dnia 29 stycznia 2018 roku Sąd Okręgowy w Ł. stwierdził swoją niewłaściwość, w związku z czym sprawę przekazał do rozpoznania i rozstrzygnięcia Sądowi Okręgowemu w Poznaniu.

Zarządzeniem z dnia 6 kwietnia 2018 roku tutejszy Sąd zobowiązał powoda do sprecyzowania wartości przedmiotu sportu poprzez wykazanie jego wysokości zarówno w złotych jak i we frankach szwajcarskich, wraz z przedstawieniem prawidłowości sposobu jego przeliczenia, w szczególności, według jakiego kursu walut nastąpiło to przeliczenie oraz z jakiego dnia – w terminie 7 dni pod rygorem zwrotu pozwu. Pismem z dnia 23 kwietnia 2018 roku powód w odpowiedzi na wezwanie poinformował, że wartość przedmiotu sporu na dzień wytoczenia powództwa wynosi 114.824,29 CHF, co stanowi równowartość kwoty 413.149,27 zł według kursu sprzedaży franka szwajcarskiego z dnia wytoczenia powództwa, zgodnie z tabelą kursów sprzedaży franka szwajcarskiego m. numer (...). Na dzień 17 stycznia 2018 roku kurs sprzedaży (...) zgodnie z ww. tabelą wynosił 3,598100 zł.

Zarządzeniem z dnia 18 maja 2018 roku Sąd zobowiązał powoda do podania wartości przedmiotu sporu w walucie polskiej na dzień 17 stycznia 2018 roku, według kursu walut ustalanego przez Narodowy Bank Polski, gdyż wartość przedmiotu sporu powinna być ustalana według kursu walut ustalanego przez NBP – w terminie 7 dni pod rygorem zwrotu pozwu. W odpowiedzi na powyższe, pismem z dnia 5 czerwca 2018 roku, powód wskazał, iż wartość przedmiotu sporu w walucie polskiej na dzień 17 stycznia 2018 roku, według kursu walut ustalonego przez NBP, wynosi kwotę 406.455,02 zł. Na zarządzenie z dnia 20 czerwca 2018 roku powód sprecyzował jednak, iż wnosi o zasądzenie od pozwanego kwoty 413.149,27 zł wraz z ustawowymi odsetkami od tejże kwoty.

Zarządzeniem z dnia 27 sierpnia 2018 roku Sąd, w związku z różnicą w wartości przedmiotu sporu podaną przez powoda a ustaloną przez Sąd, przekazał sprawę do postępowania zwykłego.

Postanowieniem z dnia 30 sierpnia 2018 roku Sąd ustalił wartość przedmiotu sporu na kwotę 406.455,02 zł.

Pozwany, mimo nałożonego na niego zobowiązania, nie ustosunkował się do treści pozwu oraz dalszych pism powoda. Korespondencja zawierająca powyższe dokumenty została mu doręczona - zgodnie z art. 139 § 1 k.p.c. - zastępczo w trybie dwukrotnego awizowania przesyłki.

Na rozprawie w dniu 7 marca 2019 roku pełnomocnik powoda ostatecznie doprecyzował kwotowo wartość roszczenia. Biorąc pod uwagę ustalenie wartości przedmiotu sporu postanowieniem z dnia 30 sierpnia 2018 roku, wniósł on o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kwoty 406.455,02 zł wraz z ustawowymi odsetkami od tej kwoty, określonymi jak w pozwie. Pozwany oświadczył natomiast, iż nie kwestionuje swojego zadłużenia w ww. kwocie, jednakże chciałby doprowadzić do zawarcia z powodem ugody poprzez rozłożenie należności na raty miesięczne w wysokości 1.800,00 zł. Stronom zakreślono termin 30 dni na przeprowadzenie pertraktacji ugodowych. Pismem z dnia 5 kwietnia 2019 roku, dotyczącym przebiegu rozmów między stronami, powód poinformował jednak, iż ten nie może zgodzić się na warunki ugody zaproponowane przez pozwanego.

Na rozprawie w dniu 6 czerwca 2019 roku strony potwierdziły, iż nie doszły do porozumienia, gdyż propozycja pozwanego była dla powoda niewystarczająca. Pozwany ponownie oświadczył, iż nie kwestionuje ani samego roszczenia powoda, ani jego wysokości.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powód, obecnie (...) S.A., do grudnia 2013 roku posługiwał się firmą w brzmieniu (...) Bank S.A.”.

Dowód: informacja odpowiadająca odpisowi pełnemu z rejestru przedsiębiorców powoda (KRS (...)) – k. 8-25.

Powód zawarł z pozwanym w dniu 29 lipca 2008 roku Umowę nr (...) o kredyt hipoteczny dla osób fizycznych (...) waloryzowany kursem (...). Warunki udzielenia kredytu zostały szczegółowo opisane w dokumencie umowy.

Dowód: okoliczności bezsporne, a ponadto poświadczona za zgodność z oryginałem kopia umowy łączącej strony – k. 26-30.

Strony w dniu 14 sierpnia 2013 roku podpisały aneks do Umowy nr (...).

Dowód: okoliczności bezsporne, a ponadto poświadczona za zgodność z oryginałem kopia Aneksu do Umowy z dnia 14 sierpnia 2013 roku – k. 31.

W dniu 10 października 2014 roku między stronami doszło do podpisania kolejnego aneksu do Umowy nr (...).

Dowód: okoliczności bezsporne, a ponadto poświadczona za zgodność z oryginałem kopia Aneksu do Umowy z dnia 10 października 2014 roku – k. 32.

W związku z zaprzestaniem przez pozwanego wywiązywania się z warunków umowy i zaprzestania spłat kredytu, powód pismem z dnia 3 marca 2017 roku wezwał pozwanego do spłaty powstałego zadłużenia w terminie 14 dni roboczych od daty otrzymania wezwania.

Dowód: okoliczności bezsporne, a ponadto poświadczona za zgodność z oryginałem kopia wezwania do zapłaty z dnia 3 marca 2017 roku – k. 33; nadto poświadczona za zgodność z oryginałem kopia potwierdzenia odbioru korespondencji – k. 34.

Z uwagi na niewykonanie przez pozwanego powyższego wezwania, powód pismem z dnia 13 kwietnia 2017 roku dokonał wypowiedzenia umowy kredytu z zachowaniem 30-dniowego okresu wypowiedzenia, jednocześnie wzywając dłużnika do zapłaty. Niniejsze pismo zostało odebrane przez pozwanego w dniu 2 maja 2017 roku.

Dowód: okoliczności bezsporne, a ponadto poświadczona za zgodność z oryginałem kopia pisma z dnia 13 kwietnia 2017 roku – k.35; nadto poświadczona za zgodność z oryginałem kopia potwierdzenia odbioru korespondencji – k. 36.

Celem ugodowego zakończenia sporu powód skierował do pozwanego pismo datowane na dzień 8 września 2017 roku, zatytułowane „Przedsądowe wezwanie do zapłaty”, w którym wezwał pozwanego do spłaty wymagalnych należności, wynikających z zawartej między stronami umowy. Niniejsze pismo zostało odebrane przez pozwanego w dniu 20 września 2017 roku.

Dowód: okoliczności bezsporne, a ponadto poświadczona za zgodność z oryginałem kopia pisma z dnia 8 września 2017 roku – k.37; nadto oryginał potwierdzenia odbioru korespondencji – k. 63.

Wobec braku zapłaty, powód w dniu 17 stycznia 2018 roku wystawił wyciąg z ksiąg bankowych, potwierdzający fakt istnienia zobowiązania. Na dzień złożenia pozwu wierzytelność powoda wobec pozwanego, wynikająca z zawartej między stronami umowy, wynosiła kwotę 114.824,29 CHF, w tym:

- 110.194,47 CHF tytułem kapitału,
- 2.007,65 CHF tytułem odsetek umownych zwykłych, naliczonych od kapitału w kwocie 110.194,47 CHF za okres od dnia 17 stycznia 2015 roku do dnia 1 czerwca 2017 roku, według stopy procentowej w wysokości 0,76 % w skali roku,
- 368,35 CHF tytułem odsetek umownych karnych, naliczonych od kwoty w łącznej wysokości 11.694,08 CHF, stanowiącej części kapitałowej niespłaconych rat, zapadłych w okresie od dnia 17 stycznia 2015 roku do dnia 1 czerwca 2017 roku, według stopy procentowej w wysokości 3,26 % w skali roku,
- 2.253,82 CHF tytułem odsetek umownych karnych, naliczonych od kapitału w kwocie 110.194,47 CHF za okres od dnia 2 czerwca 2017 roku do dnia 17 stycznia 2018 roku, według stopy procentowej w wysokości 3,26 % w skali roku.

Do chwili wytoczenia powództwa ww. zadłużenie nie zostało spłacone, a powód nie zwolnił pozwanego z długu.

Dowód: okoliczności bezsporne, a ponadto wyciąg z ksiąg bankowych (...) S.A. (...) – k.39; poświadczony za zgodność z oryginałem kopie pełnomocnictw dla osób, które wystawiły ww. wyciąg - k. 40-41.

Wartość przedmiotu sporu w walucie polskiej na dzień złożenia pozwu, według kursu ustalonego przez NBP, wynosi kwotę 406.455,02 zł. Zgodnie z tabelą kursową NBP z dnia 17 stycznia 2018 roku średni kurs waluty franka szwajcarskiego wyniósł bowiem 3,5398 zł.

Dowód: okoliczności bezsporne, a ponadto wydruk tabeli kursowej NBP nr (...) z dnia 17 stycznia 2018 roku – k. 64.

Powyższy stan faktyczny był pomiędzy stronami bezsporny. Sąd uwzględnił zatem zgodne twierdzenia stron w trybie art. 229 k.p.c. oraz twierdzenia strony powodowej, którym przeciwnik nie zaprzeczył w trybie art. 230 k.p.c. Twierdzenia powoda wsparte zostały nadto oryginałami, jak i kserokopiami dokumentów złożonych do akt sprawy. Dodatkowo większość kserokopii została poświadczona przez pełnomocnika powoda za zgodność z oryginałami, co jest równoznaczne ze złożeniem dokumentów w oryginale. Pozwany nie kwestionował autentyczności dokumentów ani nie podnosił zarzutu braku zgodności kserokopii z oryginałami. Również w ocenie Sądu nie było żadnych podstaw, aby złożone przez powoda dokumenty kwestionować. Dowody te, w zakresie, w jakim stanowiły podstawę poczynionych w niniejszej sprawie ustaleń faktycznych, tworzą spójny i niebudzący wątpliwości w świetle wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, a przez to zasługujący na wiarę materiał dowodowy. Sąd dał również w całości wiarę zeznaniom pozwanego, które korelowały z resztą zebranego w sprawie materiału dowodowego.

Sąd zważył, co następuje:

Żądanie powoda zasługiwało na uwzględnienie w całości.

Co znamienne, w niniejszej sprawie pozwany uznał powództwo zarówno co do zasady, jak i co do wysokości, wyrażając swoje stanowisko w tym zakresie na rozprawach w dniu 7 marca 2019 roku oraz 6 czerwca 2019 roku, oświadczając wyraźnie, że „nie kwestionuje roszczenia powoda i jego wysokości”. Pozwany na rozprawie wniósł jedynie o nieobciążanie go kosztami postępowania.

Wskazać w tym miejscu należy, iż stosownie do treści art. 213 § 2 k.p.c., sąd jest związany uznaniem powództwa, chyba że uznanie jest sprzeczne z prawem, zasadami współżycia społecznego albo zmierza do obejścia prawa. Zgodnie z utrwalonymi poglądami orzecznictwa, uznanie powództwa to czynność procesowa pozwanego, polegająca na rezygnacji z obrony w toku procesu. Uznanie powództwa zawiera w sobie z jednej strony elementy oświadczenia wiedzy pozwanego, z drugiej strony elementy oświadczenia woli pozwanego. Pozwany, uznając powództwo, musi bowiem przyznać okoliczności faktyczne, na których opiera się pozew i wyrazić zgodę na wydanie wyroku go uwzględniającego. Sąd Najwyższy w wyroku z 18 marca 2011 roku w sprawie III CSK 127/10 (LEX nr 846586) wskazał, iż uznanie powództwa w rozumieniu art. 213 § 2 k.p.c. zakłada stwierdzenie istnienia dochodzonego roszczenia, a tym samym wystąpienie wszystkich przesłanek kreujących jego byt prawny. Nie jest uznaniem powództwa uznanie żądania przy równoczesnym zaprzeczeniu okoliczności faktycznych, na których powód oparł swoje żądanie. Uznanie z chwilą jego dokonania przez pozwanego wywołuje określone skutki zarówno procesowe, jak i materialnoprawne.

Z cytowanego wyżej przepisu wynika, że związanie Sądu uznaniem powództwa nie zwalnia go jednak od oceny skuteczności oświadczenia pozwanego w kontekście materiału dowodowego. Uznanie powództwa pozostaje bezskuteczne, jeżeli jest sprzeczne z prawem, z zasadami współżycia społecznego albo zmierza do obejścia prawa. Ocena skuteczności uznania powinna być dokonana wyłącznie w świetle materiału dowodowego, znajdującego się w aktach sprawy. Jeżeli żadna z tych okoliczności nie zachodzi, sąd jest obowiązany wydać wyrok zgodny z uznaniem powództwa (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 lutego 2010 roku, IV CSK 436/09, Legalis nr 356578).

W niniejszej sprawie, analizując oświadczenie o uznaniu powództwa w kontekście zgromadzonego materiału dowodowego, Sąd doszedł do przekonania, iż nie zachodzą przesłanki powołane w art. 213 § 2 k.p.c., które mogłyby skutkować bezskutecznością uznania przez pozwanego żądania pozwu.

Niemniej jednak, dodatkowo również kompleksowa ocena zebranego w sprawie materiału dowodowego pozwalała Sądowni uznać żądanie powoda za w pełni zasadne.

W niniejszej sprawie na stronie powodowej ciążyło udowodnienie faktu przysługiwania jej wierzytelności wobec pozwanego co do zasady, jak i wysokości. Mając na uwadze powyższe, rolą powoda było w pierwszej kolejności udowodnienie istnienia wierzytelności. W ocenie Sądu powód obowiązkowi temu podołał, przedkładając umowę kredytu na okoliczność istnienia zobowiązania między stronami. Zgodnie zaś z art. 69 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo Bankowe (Dz. U. Nr 140, poz. 939, tj. z dnia 25 października 2018 r. – Dz. U. z 2018 r. poz. 2187) przez umowę kredytu bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu. Z kolei zgodnie z art. 353 § 1 k.c. zobowiązanie polega na tym, że wierzyciel może żądać od dłużnika świadczenia, a dłużnik powinien świadczenie spełnić. Z uwagi na złożony do akt dokument oraz fakt, iż samej okoliczności zawarcia umowy strona pozwana nie zaprzeczyła, Sąd stwierdził, że istnienie zobowiązania uznać należy za udowodnione. Również wysokość żądania powoda nie wzbudziła wątpliwości Sądu, tym bardziej że – jak należy ponownie podkreślić – pozwany wysokości tej nie zaprzeczył. Powód dla wykazania istniejącego zadłużenia pozwanego dysponował szerokim wachlarzem środków dowodowych, do których zalicza się przede wszystkim wyciąg z ksiąg bankowych, który w ocenie Sądu potwierdza niesporne w zasadzie zadłużenie. Dowód uregulowania ostatnio wymienionego zobowiązania obciążał zaś pozwanego. Pozwany żadnego dowodu w tym zakresie jednak nie zaoferował. Jednocześnie oświadczył, że faktycznie zaprzestał uiszczania rat. Wierzytelność powoda stwierdzona wskazanym wyżej wyciągiem opiewała kwotę 114.724,29 CHF. Zgodnie z art. 358 § 1 k.c. jeżeli przedmiotem zobowiązania podlegającego wykonaniu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej jest suma pieniężna wyrażona w walucie obcej, dłużnik może spełnić świadczenie w walucie polskiej, chyba że ustawa, orzeczenie sądowe będące źródłem zobowiązania lub czynność prawna zastrzega spełnienie świadczenia wyłącznie w walucie obcej. Nadto zgodnie z § 2 powyższego artykułu wartość waluty obcej określa się według kursu średniego ogłaszanego przez Narodowy Bank Polski z dnia wymagalności roszczenia, chyba że ustawa, orzeczenie sądowe lub czynność prawna zastrzega inaczej. W niniejszej sprawie wartość przedmiotu sporu została określona przez Sąd z uwzględnieniem powyższej reguły. Z kolei na rozprawie w dniu 7 marca 2019 roku pełnomocnik powoda sprecyzował, iż powód ostatecznie domaga się od pozwanego zapłaty kwoty 406.455,02 zł tj. kwoty wynikającej z postanowienia z dnia 30 sierpnia 2018 roku o ustaleniu wartości przedmiotu sporu. W tych okolicznościach powództwo uznać należało za zasadne.

Nadto wskazać należy, iż w przedmiotowej sprawie nie było jakichkolwiek podstaw do rozłożenia dochodzonej przez powoda należności na raty. Po pierwsze zauważyć trzeba, iż pozwany w istocie nie zgłosił takiego żądania w ramach postępowania. Oświadczył jedynie, iż chciałby w ramach ugody doprowadzić do rozłożenia należnej stronie powodowej kwoty na raty. Jednakże pertraktacje stron w tym zakresie nie powiodły się, propozycja pozwanego nie była bowiem dla powoda wystarczająca. Po drugie wskazać trzeba, że strona pozwana nie podniosła żadnych twierdzeń, pozwalających uznać, że w niniejszej sprawie zachodzą szczególne okoliczności zastosowania instytucji z art. 320 k.p.c. Z możliwości rozłożenia zasądzonego świadczenia na raty sąd korzysta wówczas, gdy z okoliczności sprawy wynika, że rozłożenie świadczenia na raty umożliwi zobowiązanemu wywiązanie się z zobowiązania w możliwym do przyjęcia przez wierzyciela terminie. Uwzględnienie wniosku dłużnika jest racjonalne, gdy dłużnik wykaże, że dysponować będzie środkami umożliwiającymi wykonanie tak zmodyfikowanego obowiązku w sposób odczuwalny ekonomicznie przez wierzyciela. W przeciwnym razie ani on sam nie odczuje ulgi, ani wierzyciel nie zostanie należycie zaspokojony, a wszystko zakończy się tak postępowaniem egzekucyjnym (wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 23 stycznia 2019 r. V ACa 334/18, Legalis nr 1887223). Uznać trzeba, iż złożona przez pozwanego propozycja dokonywania spłat żądanej kwoty w comiesięcznych ratach w wysokości 1.800,00 zł w zestawieniu z należnością rzędu kilkuset tysięcy złotych nie może być uznana za rozwiązanie, które skutkuje wykonaniem zobowiązania w realnym, możliwym do zaakceptowania przez powoda okresie.

O odsetkach Sąd orzekł w oparciu o treść art. 481 § 1 k.c., zgodnie z którym, jeśli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, choćby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik nie ponosi odpowiedzialności. Zgodnie z art. 455 k.c. powód miał prawo domagania się zasądzenia odsetek od daty określonej w wezwaniu pozwanego do zapłaty. Chociaż powód wzywał pozwanego do zapłaty jeszcze w 2017 roku, to w niniejszym postępowaniu domagał się zasądzenia odsetek od daty późniejszej tj. od daty wniesienia pozwu. Sąd, orzekając o żądaniu odsetkowym, określił zatem datę początkową wymagalności odsetek za opóźnienie zgodnie ze wskazaniem powoda. Nie ulega zaś wątpliwości, że chwilą wytoczenia powództwa jest data wniesienia pozwu, czyli dzień 19 stycznia 2018 roku.

Mając na uwadze powyższe okoliczności, Sąd orzekł jak w punkcie I sentencji wyroku.

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 w zw. z art. 100 k.p.c., uznając, że z uwagi na fakt, że powód wygrał spór, to na pozwanym spoczywać winien obowiązek zwrotu kosztów procesu — przy czym na podstawie art. 108 § 1 zd. drugie k.p.c. szczegółowe ich wyliczenie Sąd pozostawił referendarzowi sądowemu. W tym miejscu wskazać należy, iż Sąd nie uwzględnił wniosku pozwanego o nieobciążanie go kosztami procesu. Przepis art. 102 k.p.c. stanowi, że w wypadkach szczególnie uzasadnionych sąd może zasądzić od strony przegrywającej tylko część kosztów albo nie obciążać jej w ogóle kosztami. W przedmiotowej sprawie nie ujawnił się jednak wypadek szczególnie uzasadniony, który dawałby powody do zwolnienia pozwanego z obowiązku zwrotu kosztów procesu przeciwnikowi. Stwierdzić bowiem należy, że to niesumienne postępowanie pozwanego doprowadziło do zainicjowania procesu i powstania związanych z nim kosztów.

Z uwagi na powyższe, Sąd orzekł jak w punkcie II sentencji wyroku.

SSO Hanna Flisikowska

ZARZĄDZENIE

1. Odnotować uzasadnienie w kontrolce uzasadnień.
2. Odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pozwanemu **z pouczeniem**.
3. Za 14 dni od doręczenia albo z apelacją.

P., dn. ____ lipca 2019 roku SSO Hanna Flisikowska